

11 — Svemirska kula

Senar je planeta zelenih ravnica, blago prošaranih brdovitim brežuljcima i bistrim vodama, dom raznolikih bića kopnenih i morskih. Tu je prva ljudska kolonija, predvođena Arfaksadom, sinom Simovim, odlučila da se zaustavi i nastani. Logor su postavili u dolini okruženoj šumom i brdima, sa matičnim brodom iznad njih i, ranom zorom, počeli da postavljaju *Kulu*, dva kilometra visok predajnik – svetionik za ostale brodove njihovog naroda.

Arfaksad nadgleda inženjere, dok dopremaju masivne delove sa broda, jednog od desetine koje je projektovao sam Noje, i kopaju duboke temelje. Duga, crna kosa mu pada niz moćna ramena, braonkasta odora leprša na vetru. Nepoznati, sedi starac mu prilazi.

„Je li sinko, a šta gradite to?“

„Kulu stari, da nas i ostali vide.“

„A šta će vam ta Kula?“

Starešina kolonije se smeje, misleći da se starac šegači s njim, ali prihvata šalu i objašnjava.

„Da svima objavimo ime naše kolonije i lokaciju, da znaju gde da slete, kako se ne bi rasejali po ovom svetu.“

„Vas ima još? I svi ste jedan narod?“

„Tako je.“, smeška se Arfaksad.

„Govorite jednim jezikom?“

„Jedinim koji znamo i kojim smo oduvek govorili.“

„Pa vi, ako i tu Kulu danas sagradite, sutra vam ništa neće smetati da učinite sve, što god budete naumili.“

„Ne znam za sutra stari“, Arfaksad podiže pogled ka metalnoj konstrukciji koja se izdiže pred njim, „ali danas ćemo nebo dosegnuti.“

Spušta pogled ka starcu, ali njega više nema. Ne razmišljajući previše o tom događaju, nastavlja sa nadgledanjem radova, uživajući u brzini kojom se napreduje, a koja ne bi bila moguća bez jedinstva i složenosti naroda koji razmišlja kao jedan. No, za koji čas, to će biti narušeno.

Mladi Hus doziva starešinu, dok se gomila tiska ispod nedovršene Kule. Arfaksad dotrčava i vidi ljude koji su se okupili oko glavnog inženjera Javana, zaduženog za nadgledanje radova u njegovom odsustvu. Govori nerazumljivo, rukama pokušavajući da objasni šta želi da kaže. Niko ga ne razume. Nasrće na jednog radnika, držeći ga za kragnu, unoseći mu se u lice. Arfaksad skače na njega, povlači ga nazad. Radnik preteći maše pesnicom, oči mu se vaju dok gleda Javana.

„Smirite se ljudi!“ viče Arfaksad, „Pojeo je neku neproverenu biljku, ili ga ujeo insekt. Vodite ga u ambulantu, na pregled.“

Javana odvode, a ostali se vraćaju poslu. Mladi Hus mu prilazi.

„Kažu da su ga videli sa nekom lepom devojkom, mladom, samo kosa joj je seda. Niko je ne poznaje. Možda mu je ona to učinila.“

„Neko je mora poznavati“, odgovara Arfaksad, „Ako je ovde, onda je sa nama doputovala.“

Iako nije znao zbog čega, u glavi mu se pojavila slika sedog starca. Ni njega nije poznavao, a sa njim je došao. Morao je, čitavu

planetu su pretražili, pre nego što su se spustili, drugi narod nisu našli. Kada se uverio da su se stvari smirile, krenuo je da obiđe logor, koji se polako pretvarao u mali grad. Tada spazi onog istog radnika, što ga je Javan za kragnu ščepao. Mračnog izraza lica, znojem oblivenog, besno je koračao ka ambulanti. U ruci je držao inženjerski nož, strahovito sečivo, čelik se s njim može preseći.

„Ubiću ga! On će mene za kragnu... pira mis naka... u lice mi se uneo... anamis ke ra!“

Arfaksad brzo pozva bezbednosnu jedinicu, snažne ljude, spremne da se suoče sa bilo kakvim neprijateljem koji bi ugrozio njihov narod. Oklevali su za momenat, kada su videli da treba da se obračunaju sa onim kojeg treba da štite, ali ipak odreagovaše i nesretni radnik se za par minuta našao u mobilnoj pritvornoj jedinici. Svi su primetili da je i on počeo da bunca i govori nerazgovetno, čudnim jezikom, drugačije čak i od Javana.

Do sumraka bezbednosna jedinica je morala još šest puta intervenisati, a saznao je da je sukoba bilo i na matičnom brodu. Radovi na Kuli su usporili, postalo je jasno da neće biti gotova do kraja dana. Stajao je, Arfaksad starešina, ispod nje, gledajući u vis.

„Trebala je biti simbol vašeg jedinstva“, čuje starački glas pored sebe, „Ostaće samo simbol razdora.“

„Ti si ovo učinio starče?“

„Ne ja sinko. Evolucija“, smeška se.

„Zašto?“

„Evolucija vas je dovela do stupnja potpunog razumevanja i tolerancije. Istinske brige o bližnjem svom. Ali onda morate znati

da ta ista evolucija nema krajnji stupanj. Ona stalno pravi nove korake napred. Stalno postavlja nove izazove. Ovo je vaš naredni korak. Na vama je da odlučite, kako ćete ga savladati. Da li ćete naći razumevanja za one koje ne razumete, pa ćete naučiti sve te jezike i opet živeti u miru? Ili ćete se ubijati, dok ne ostane najjači?“

Arfaksad uzima komunikator i doziva brod, želeći da im kaže da odu odatle, ali prekasno. S druge strane dopiru nepoznate reči, a u pozadini komešanje i vriska. Brod pali masivne motore i odlazi, rušeći delove Kule pri tom. Usporava i spušta se negde u daljini. Arfaksad se okreće ka starcu, ali on je opet nestao. Oko njega, ljudi se deru jedni na druge, prete, tuku i valjaju u prašini. Nikoga ne razume. Povika na njih, da ih smiri, ali reči koje izadoše iz usta bejahu čudne. Iako je razumeo šta je rekao, uveren je bio da ranije nije tako govorio. Jezik kojim je govorio pre svega par trenutaka, iščezao je iz njegovog pamćenja, kao da ga nikada ni znao nije. Sada je mogao samo da stoji, razmišljajući kako je njegov narod juče došao u miru, danas gradio u slozi i jedinstvu, a sutra će se za guše hvatati i krv jedni drugima prolivati.

Posmatra, Arfaksad starešina, mesto na kojem je čovek počeo graditi Kulu, mesto na kojem će prvi put pustiti krv bližnjeg svog, mesto razdora, odakle će se njegov narod rasuti po svoj zemlji i znati samo za mržnju i nevericu. To mesto će dobijati razna imena tokom vekova. Arfaksad će ga nazvati Vavilon.